

[Frandsen.]

er rigtigt, som hr. Maigaard sagde, at socialistisk folkeparti tidligere har fremhævet, at disse ting burde være lovgivningsanliggender. Men det, partiet på nuværende tidspunkt siger, er det samme, som partiets faglige landskonference har sagt, nemlig at dette forslag til folketingsbeslutning kunne være et oplæg til en her-og-nu-løsning. Så kunne man senere se på, om man skulle gå videre.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Ja, vi har da fået konstateret et par ting under denne debat. For det første, som hr. Erik Andersen (Fr. borg amt) sagde, at SF ikke slutter op om de kommunistiske krav om afskaffelse af arbejdsretten. Det tror jeg selv ville være noget meget færligt. For det andet den kendsgerning, at der er lidt uenighed i SF om, hvordan disse problemer skal gribes an. Det er formentlig ikke noget privat slagsmål, men et, som alle kan deltage i, hvad jeg dog ikke vil opfordre til.

Men jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til det, hr. Maigaard sagde, og som indebærer lidt farlige konsekvenser, synes jeg nok. Det er vel rigtigt, at retsgrundlaget er organisationsskabt, og hvis man derfor vil nå frem til det, hr. Maigaard var inde på, mener jeg egentlig, der er tale om et temmelig stærkt indgreb i den fri forhandlingsret, fordi det først og fremmest er de kollektive overenskomster og deres overholdelse, det drejer sig om. At ledelsesretten defineres for snævert og konservativt i de tidligere gældende hovedaftaler, som har været truffet organisationerne imellem, er jeg ikke så forfærdelig uenig i. Men at fagbevægelsen ikke skulle være i stand til at ændre dette retsgrundlag ved forhandlinger, er et postulat, som for så vidt er afkræftet af de forskellige hovedaftaler og andre aftaler, som er truffet overenskomsterparterne imellem. At det skulle være folketingets opgave at fastlægge selve retsgrundlaget, mener jeg vil være et indgreb i forhandlingsfriheden, fordi det først og fremmest her drejer sig om de kollektive overenskomster og om at sikre, at begge parter på arbejdsmarkedet overholder disse kollektive overenskomster.

Hr. Frandsen nævner spørgsmålet om et decentraliseret system, som måske nok kan indebære visse fordele, men som også inde-

bærer de svagheder, jeg i mit første indlæg pegede på. Det er ikke med i kommissoriet, siger han. Men det er klart, at det udvalg, som arbejder med disse ting, ikke er bundet præcis af det, man udtrykkelig har anført i kommissoriet. Det har også mulighed for at tage dette spørgsmål op, og det forslag eller diskussionsoplæg, hvad man nu vil kalde det, der her foreligger fra SF's side, får arbejdsretsudvalget naturligvis også kendskab til.

Videre sagde hr. Frandsen, at begrebet neutral dommer eksisterer ikke. Jeg forstod, at konklusionen for hr. Frandsens vedkommende var, at kan der ikke skabes enighed i det paritetisk sammensatte udvalg, som der i realiteten bliver tale om, kan der ikke træffes nogen afgørelse. Hvor er vi så henne? Det kunne jeg godt lide at spørge om. Jeg er mødt op adskillige gange i arbejdsretten i sager, hvor den ene arbejdsgiver efter den anden har underbetalt sine medarbejdere, og hvor man næsten altid risikerer, at arbejdsgiversiden er enig og arbejdsretten er enig. Er det virkelig meningen, at man i sådanne sager skal gå til de private domstole for at få løst disse problemer? Er det meningen, man skal sætte tusinder af kroner til for ved en konflikt at gennemtvinge kravene, hvis der ikke kan blive enighed imellem de 6 repræsentanter, hr. Frandsen vil have? Det kunne jeg egentlig godt lide at vide. For mig at se er det fuldkommen i skoven at forestille sig, at noget sådant kan lade sig gøre.

Når hr. Frandsen endelig siger, at man ikke altid er tilfreds med de procedurer, man har i arbejdsretten, og vil have, at de implicerede selv skal procedere for retten, vil jeg advare. Det er ikke så ligetil en opgave, som man umiddelbart forestiller sig. Det er nok muligt, man i den ene eller anden sag kan mene, at en procedur fra LO eller fra et andet forbund måske ikke har gjort det tilstrækkelig godt; jeg vil ikke bestride, at sådanne synspunkter kan komme frem. Men jeg tror, det vil være betænkeligt deraf at slutte, at så må man overlade det til en repræsentant for arbejderne på en enkelt virksomhed i en konkret sag at overtage proceduren i arbejdsretten.

Som sagt: de synspunkter, der er kommet frem her under debatten, skal arbejdsretsudvalget blive gjort bekendt med.